

Előszó

Csak azért írok pár sort bevezetésképpen, mert átlagos olvasói tapasztalatom szerint, a valamirevaló könyveket, általában ellátják a szerzők előszóval. Igyekszem minél tovább fenntartani, papírra vetett agyszüleményem, normális alkotás látszatát. Bár a történet 2030-ban játszódik, ettől ez még nem egy klasszikus sci-fi regény. Nem kell feltétlenül ufóknak röpködni, vagy furafejű úrlényeknek megtámadni a földet, ahhoz hogy egy könyv fantasztikus legyen. Jó példa erre, a reggeltől-estig mosolygó kiszolgálólány, a Westend földszintjén található gyorsétteremből, mert olyan nem létezik, hogy valaki mindig, mindenkivel kedves legyen. Még akkor is, ha épp rossz napja van. Pedig igen. És nem az a munkahelyi műmosoly, meg vendéglátósoknak előírt kedvesség, hanem teljesen természetes, belülről fakadó. Akkor ez most valóság? Vagy esetleg ez a pici lány, egy mosolygásra, kedvességre beprogramozott, jövőből visszaküldött robot lenne? Szó se róla. Csak egy angyalnak álcázott kisember a tömegeből.

Más példa. Az Aranycsapat. Ha az ötvenes évek derekán, valaki előre megjósolja, és teszem azt könyvet firkant arról, hogy eljön az idő, amikor négyeket, hatot meg nyolcat rúg nekünk az ellenfél, alighanem egy jó humorral megáldott, fantáziában gazdag kortárs szerzőként tekintettek volna rá. Ma

már ez maga a valóság. Amit gyakran átélünk, és már el se csodálkozunk. Kezdjük megszokni, hogy tetszik, nem tetszik, a huszonegyedik század elejére, a közvetlen elődeink által normálisnak tartott, sablonos hétköznapi rend, mint feldobott palacsinta, teljesen a fonákjára esett. Ne menjünk túlságosan vissza az időben, vegyünk csak a sorainkból, húsz-harminc éve kihullott apáinkat, nagyapáinkat, kinek mijét, kórtól függően, vajon milyen arcot vágnának a ránk hagyott világ láttán, ha egy hatvanas évekbeli amerikai horrorfilm mintájára, kimásznának sírjaikból, és pár órára elhagynák a temetőt. Negyven év komcsi ritmusra letáncolt kőkemény gályázással a hátuk mögött, nálunk Istenfélőbb, konzervatívabb létükre, mit szólnának, mondjuk annak hallatán, hogy piciny hazánk nagy lehetőségeit kihasználva, egészséges, munkaképes férfiak egész serege, állami segítyből vegetálva tengetik mindennapjaikat, amit direkt e célból sorozatba világra pottyantott fiókáik után kapnak. És ki más termelné ki, havi jól megérdemelt járandóságukat, mint a nemzet fogyófélben levő szolgálatos marháit, akiknek megtiszteltetés, hogy nem csak a saját csemetéik jövőjét egyengethetik, hanem kötelességtudó adófizetőként, mások fattyainak a nevelésében is aktívan részt vehetnek. De nem kell sajnálni őket, ennyit megtehetnek hálából, amiért a mindenkori kormány, oly vitézen küzd értük Brüsszelben. Hiszen madarat tolláról, politikust pedig arról, hogy hangosan aggódik a középosztályért. Persze a melldöngető, üres magyarkodás, és a hangzatos nagy szavaktól hemzsegő pozitív önértékelés mellett, konkrétan semmi nem történik, lassan hun-

garicumma válik, hogy mifelénk három családra jut egy józan elme, és két dolgos kéz. A saját zsebre szónokló politikának pedig a legkevésbé se érdeke változtatni ezen, mivel ennek az országos patthelyzetnek az elsődleges haszonélvezője, pontosan az a csóka tojta hímes tojásként féltett kisebbség, amelyik a jövőben még inkább, mint most, a mérleg nyelve lehet a választásokon. És tartva ezt az irányt, nem nehéz megjósolni, hogy a holnap, értse mindenki tetszés szerint, még árnyékosabb lesz. A percenként újuló technika birtoklásáért futóbolonddá tett, digitális kényelméért robotoló őshonos birkák között, egyre több a fekete bárány. Tévedés ne essék, a szoláriumok elterjedése, erre csak részben ad magyarázatot. Mint a mesében. A hangya dolgozik, a tücsök muzsikál. Ez önmagában még nem lenne baj, de az arányon van a hangsúly. Lényegében, az a bűdös helyzet tisztelt polgártársak, hogy évről-évre csökken a nyilvántartott szorgos hangyák száma. A kihullók pedig általában két lehetőség közül választanak, vagy külföldre menekülnek, hogy megszabaduljanak a rájuk rakott tehertől, vagy átállnak tücsöknek és muzsikálnak. Ítélni felettük nem szabad, elvégre a zenei tehetségkutatók fénykorukat élik, legalábbis sűrűbben hallani ezekről mostanában, mint üzembővítésről, gyárátadásról. Nem csoda, hogy felszökött a hangyák verejtékében lubickoló életművész tücskök száma. De ne feledjük, ez régen csak egy mese volt. Mert napjainkban, ebben a felpörgött, erkölcstelen világban, a képzelet tengere már rég elmosta a valóság partjait. Ami tegnap még meghökkentőnek számított, vagy felháborítónak, az

ma normális és része a hétköznapoknak. Újabb példa, ne menjünk messze, ki se téve lábunkat csodálatos fővárosunkból, köszönhetően az utca embere által egymás iránt tanúsított passzivitásnak, teljesen normális jelenségnek számít, amit időnként az Örs vezér téren lehet tapasztalni, ahol a HÉV állomáson elhelyezett padokon, félrészeg hajléktalanok bóbiskolnak naphosszat, miközben a szolgálatból hazatérő adó és bérletfizető pórnép, lábon állva várja a vonatot. Ahogy abban sincs semmi kivetnivaló, ha évente legalább egyszer, a többség örömeire, lebénul a fél városba a forgalom, mert a melegeknek éppen kedvük szottyan nyilvánosan fajtalankodni, pusztán kiharcolt jogaik fitogtatásának örömeire. Ugyancsak részeként ennek a fejetetejére állt önpusztító világnak, amolyan habként a tortán, mint valami globalizációs morbid favicc, ott áll egy kínai srác a Népligetbe, és „Vesszen Trianon” meg „Igazságot Magyarországnak” feliratú pólókat árul, természetesen nadon, nadon olcón. És történik mindez, abban az országban, amelyiket 2013-ban, több ízben is kemény kritikával sújtott az EU, az egyéni valamint a kollektív polgári jogok területén gyakorolt, demokráciás határeset politikájáért. Ez pedig azért röhejesen sokkoló, mert e cseppnyi kelet európai nemzet, folyamatos elszegényedése és morális lezülése, pontosan annak tudható be, hogy az elmúlt tizenöt-húsz évben, itt tényleg mindenki azt csinálhatott, amit akart. Ebből kiindulva, a jelen és a közelmúlt fejtelenségének a várható következményeiről merészel szót ejteni ez a könyv. Mi lesz, ezzel a hazát kiárúsító, kapzsi és korrupt államférfiak vezette, tartásnél-

küli, céltalan, ferdehajlamokkal tele, nemi és nemzeti identitászarvos, beteg néppel. Mivé lehet, a cenzúrázatlan magamutogatással és jól fizetett semmittevésével ismerté tett, közvélemény formáló, kitetovált, agyonplasztikázott, konditerem és plázafüggő, hamis bálványok árnyékában felcseperedő generációk jövője. Ilyen környezetben, nem csoda, ha már most nem akar senki, normális törvénytisztelő, őszintén mosolygó, kedves hétköznapi ember lenni. Olyan, mint az a lány a Westendbe. Egy a tömegeből.

De még mielőtt bárki azt hinné, hogy ez a könyv, egy erkölcscsósz, sajnálkozó, álszent, populista nyavalygásának a bő lére eresztett eszmevuttatását foglalja magába, van szerencsém kijelenteni, hogy aki nem akar a sorok között olvasni, az örülhet, mert a bevezetőnek, semmi köze magához a történethez. A könyv, klasszikus alapformának megfelelően, egy férfiről meg egy nőről szól, akiket Isten, kétséget kizáróan egymásnak teremtett. A bonyodalmak abból keletkeznek, hogy a mi drága Urunk, valószínűsíthető fontosabb elfoglaltságai miatt, ezt elfelejtette velük is közölni. Bár ha megtette volna, akkor sem borítékolható a siker, mert a nőnek alpból nehéz parancsolni, ő úgyis a saját útját járja. Mint minden nő. A férfi pedig túl gyáva ahhoz, hogy utánamenjen és küzdjön érte. Mint a legtöbb férfi.